

enkelt Tilfælde fornødne Notering om en Fødsel kan finde Sted i Kirkebøgerne for den Kommune, der efter §§ 18—20 skal anses for BARNETS legale Fødekommune. Den nugældende, i Fdg. 1844 § 5, sammenholdt med Cirk. af 3die Februar 1869 (i Departementstidende S. 118), indeholdte Regel vil herved blive forandret, forsaavidt som Indberetningen fremtidig ikke skal være indskrænket til at omfatte de Tilfælde, i hvilke Præsten skjønner, at Notering bør finde Sted; at dette Skjøn overlades til Fattigbestyrelserne, er en naturlig Følge af, at Præsten ikke længere i noget Tilfælde ex officio er Formand for Fattigbestyrelsen, saaledes som Tilfældet var efter den i 1844 gjældende Ret. Kan der ikke paavises nogen anden Kommune, i hvis Kirkebøger Notering efter det Anførte kan gjøres, er det paabudt, at ogsaa Bemærkning herom skal gjøres i den virkelige Fødekommunes Kirkebøger, udenfor Kjøbenhavn dog først, efter at Overøvrigheden har resolveret, at BARNET ikke har Fødehemstedetsret i selve den Kommune, i hvilken det er født. Denne sidste Tilføielse er anset nødvendig for at opnaa Sikkerhed for, at en Fattigbestyrelse, der enten er mindre kyndig eller ikke har anstillet tilstrækkelig nøiagtige Undersøgelser om de faktiske Forhold, ikke skal kunne foranledige tilført Kirkebøgerne en urigtig Bemærkning af det anførte Indhold, hvilket vilde medføre, at vedkommende BARN eventuelt efter det fhyldte 18de Aar med Urette vilde blive at forsjørge efter Lovforslagets § 27. Af Hensyn til denne Konsekvens har man ligeledes anset det for hensigtsmæssigt at bestemme, at Undladelser af at foranstaa Notering af en Fødsel skal bevirke, at BARNETS virkelige Fødekommune bliver at anse som dets legale Fødekommune, dog kun indtil Urigtigheden heraf bevises. Mangelen af en saadan Bønalvirkning vilde bevirke, at Fattigbestyrelserne vilde være ganske uden Interesse i, at de forekrevne Noteringer finde Sted, ja vedkommende Kommune vilde endog i mange Tilfælde være bedst tjent med, at Noteringer undlodes, idet der da var Mulighed for, at den kunde blive befriet for i sin Tid at forsjørge saadanne Personer, som i Genhold til §§ 18—20 rettelig havde Fødehemstedetsret i selve Kommunen. — For at Præsterne ikke skulle gjøre sig skyldige i Forsømmelser med Hensyn til den dem paahvilende Indberetningspligt og derved mulig bringe Kommunerne Tab, er der fastsat Bødestraf herfor; saadan Straf vil formentlig naturligt kunne paalægges administrativt i Lighed med, hvad der under lignende Omstændigheder

er forekrevet i andre Love, jfr. f. Ex. Lov om Overlevelsesrenter af 5. Januar 1851 § 3.

Med Hensyn til § 22, der iøvrigt stemmer med de om Husruers, Enters og Værns Forsørgelsesret hidtil antagne Regler, bemærkes, at man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til i samme at optage en Bestemmelse om, at Enter efter Udlændinge og andre Personer, der ved deres Død ikke havde Forsørgelsesret i nogen Kommune heri Riget, skulle forsjørge af den Kommune, der forinden Egteskabets Indgaaelse maatte betragtes som deres Forsørgelsessted, indtil de selv erhverve et andet. Hensigtsmæssigheden af en saadan Regel, for hvilken nu alene en paa en tvivlsom Fortolkning støttet Praxis kan paaberaabes, er meget omtvisteslig, især fordi den oftere, end ellers sædvanligt, fører til, at en Entes Forsørgelse ved Mandens Død skal overtages af en Kommune, til hvilken hun i et længere Tidsrum ikke i nogen som helst Henseende har været knyttet. Efter Forslaget vilde saadanne Enter altsaa være at forsjørge overensstemmende med Reglerne i § 27.

Efter den nu gjældende Lovgivning gjøres der ingen Forskjel imellem Indlændinge og Udlændinge i Henseende til Betingelserne for Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold i en Kommune. Dette har paa Grund af Manglen af Gjenfaldighed vist sig at medføre ikke ringe Ubillighed for Kommunerne her i Landet. I § 23 er derfor Udlændinges Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet bleven betinget af, at de have erholdt Indfødsret, i hvilket Tilfælde de almindelige Regler om Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold gjøres anvendelige paa dem, saaledes at ogsaa den Tid, der ligger forud for Indfødsrettens Meddelelse, tages i Betragtning i saa Henseende. Saafremt der ikke herefter kan paavises nogen Kommune, i hvilken de ere forsjørgelsesberettigede, maa Reglerne i § 27 anvendes paa dem ligesaa vel som paa Indfødte, der ere i samme Tilfælde, idet der formentlig ikke er Grund til at give videre gaaende Regler for ubetinget strax at sikre saadanne Udlændinge et fast Forsørgelshjem. Med Hensyn til Personer fra de afstaaede Hertugdømmer, der have bevaret dansk Indfødsret, er der derimod foreslaaet forskellige nye Regler, der bl. a. vilde medføre, at den nu ganske abnorme Bestemmelse om, at Personer fra Hertugdømmerne Slesvig og Holsten først ved 15aarigt Ophold vinde Forsørgelsesret i en longerigt Kommune, bortfalder. — For at fjerne den Tvivl, der